

Landet sig gjensidig til i 3 Aar ikke at forhøje Indførselstolden paa visse Artikler. Man vil altsaa her se et nyt Exempel paa, at et Land, der forhandler med Spanien, har faaet Indrømmelser, der ikke paa nogen Maade kunne stilles i Sammenligning med, hvad vi have faaet. Holland har opnaaet de fulde Fordele, som Danmark og Norge-Sverige have opnaaet, det behandles efter tarif conventionnel, men har ikke til Gjengjæld derfor behøvet at gaa ind paa en eneste Nedsættelse af sine egne Toldsatser, kun har det maattet love for visse Artikler, som Efterretningen ikke nærmere nævner, ikke at forhøje Indførselstolden i 3 Aar, det vil altsaa overført paa os sige det Samme, som om vi overhovedet kunde stryge de 516,000 Kr., som vi maa betale for Traktaten. Disse Betingelser overførte paa os vilde sige, at vi fik Afgang til at behandles efter tarif conventionnel uden derfor at gjøre en eneste Dros Offer af de 516,000 Kr. Og man vil vel ikke sige, at det hollandske Marked har saa langt ringere Betydning, at det vilde være naturligt for Spanien at indrømme det saa meget større Fordele end os. — Den høitærede Finansminister anførte lige overfor mig, at man i Sverige-Norge aldeles ikke var kommet ind paa nogen Tanke om at sammenkoble Handelskraktaten med andre Fordele paa deres Tarif, med andre Nedsættelser af Tariffatserne. Det underer mig saare, at den høitærede Finansminister kan fremsætte denne Betragtning, thi i saa Henseende er Norge-Sverige overordentlig forskjellig stillet fra os. De norske og svenske Tarifbestemmelser ligge i Repræsentationernes Hænder, i Rigsdagens og Stortingets Hænder, de reviderer og behandle Toldsatserne hvert eneste Aar og ere, som man sige, om trent eneraadende over, hvorledes deres Tarifbestemmelser skulle affattes. Derfor har det norske Storting og den svenske Rigsdag ikke den fjerneste Interesse af at udføre en saadan Sammenkobling mellem Traktaten og Toldsatserne, thi dem kunne de raade med, som de ville. Underledes er det hos os, hvor man i det høieste engang i hver Menneksalder kan vente at føre en Toldlov igennem, der er det paa sin Plads, at man siger, at de Byrder, som skulle overtages for en lang Periode, maa overveies nøie, for at man i Sandhed kan sige, at samtlige Samfundsklasser ville komme til at nyde godt deraf. Jeg skal i Forbindelse hermed overfor hele denne Tale om Nødvendigheden af Tilveiebringelsen af en Kompensation for Nedsættelser i vore nuværende Toldindtægter kun bemærke, at det er en for os ganske eiendommelig Finanzpolitik at kræve en stadig Opsamling

af aarlige Overskud i Statskassen. Ville vi se os rundt om i Europa, ville vi ikke finde Magen dertil. I Norge og Sverige se vi dem behandle deres Budgetter Aar for Aar med det Formaal, saa godt som muligt at komme til en Balance, og kunne de faae Balancen, ere de underlig glade. Det, som har skabt den engelske Minister Gladstone's store Berømmelse, ligger væsentlig i det samme Princip, at han nøie har kunnet regne sine Budgetter saaledes ud, at der blev det mindst mulige Overskud paa dem. De ville finde det Samme gjentaget i Frankrig, hvor der for Tiden arbeides med Understud; intetsteds i Europa, tror jeg, vil man finde et Exempel paa den Finanzpolitik, som vi have, at man tror, at det vil være til Gavn for Staten at opbygge de aarlige Overskud i Statskassen. Tværtimod, dette er det Modsatte af en fremsynet Finanzpolitik. Jeg kan anføre et Forbillede her, som vi have i vore egne Kommuner. Følge den finansielle Ordning for vore Kommuner er det dem paa det Bestemteste forbudt at slaa ind paa den nuværende ministerielle Finanzpolitik. De aarlige kommunale Budgetter skulle efter Loven nøie indrettes saaledes, at Indtægter og Afgifter komme til at balancere, og jeg vilde ønske, at vi kunde overføre Principet fra vor kommunale Lovgivning, som den høitærede Finansminister, dengang Loven blev gennemført, som Indenrigsminister noget har Væren for, ogsaa for Statens finansielle Ordning. — Den høitærede Finansminister kom videre til at omtale min Anse over, at der i Handelskraktatens Tarif A ikke var opført mere end een Post, at vi altsaa traktatmæssig ikke havde Fordele fikrede mere end med Hensyn til Klippisk, og han sagde, at det havde Jntet at betyde, thi vi vilde faae Afgang til at nyde disse Fordele for alle Varers Vedkommende, som vare indrømmede andre Nationer. Jeg maa nu for det Første gjøre opmærksom paa, at vor Handelskraktat med Spanien ikke indeholder den Bestemmelse, at vi skulle behandles efter tarif conventionnel; der staar kun, at vi have Afgang til at behandles som de mest begunstigede Nationer, og de Varer, som vi skulle kunne indføre med denne Begunstigelse, maa udtrykkelig være nævnte i en eller anden Traktat med andre Lande, for at vi kunne drage Fordele deraf. Nu anførte jeg i mine Udtalelser forleden Dag to Rækker af Varer, som den høitærede Minister noget kom til at sammenblande ved en Misforstaaelse af, hvad jeg havde sagt. Jeg sagde, at saa vidt jeg kjendte til de Traktater, som Spanien har sluttet med andre Lande, findes der i dem ikke nævnt nogen af de Varer, som kunde faae speciel Interesse for os: Korn og